

Arrest

nr. 231 890 van 29 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Place de la station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gelet op de beschikking van 18 november 2019 waarbij de beschikking van 2 oktober 2019 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 22 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2019.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 6 december 2019 waarbij de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 13 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HENDRICKX *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die verklaren de Iraakse nationaliteit te bezitten dienen op 5 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 3 april 2018 en 18 juni 2019 werden beide verzoekers afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

1.3. Op 26 juli 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van beide verzoekers, die op dezelfde dag werden betekend. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiïet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u achtereenvolgens in de wijken Al-Sima, Sadr City en Rashidiya woonde. In 2010 verhuisde u naar de wijk Binuk, waarna u vanaf 17 april 2015 in de wijk Karrada ging wonen. U heeft uw middelbare studies aangevat, maar niet afgemaakt. Na uw studies werkte u als boekhouder en penningmeester voor zowel een bedrijf als voor het Ministerie van Landbouw. In 1987 huwde u met A.-F. E. M. A. (CG X en OV X), zij verblijft eveneens in België en heeft hier samen met u een verzoek om internationale bescherming ingediend. U heeft twee zonen, O. A. (CG X en OV X) en A. M. S. O. (CG X en OV X), beiden verblijven momenteel in België. A. werd hier in 2010 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, terwijl M. hier in 2017 erkend werd als vluchteling.

Uw zoon M. werkte sinds 2014 deeltijds voor de advocaat M. S. J.. Blijkbaar had deze advocaat enkele belangrijke dossiers in handen, met betrekking tot corruptie inzake oliecontracten, die tegen bepaalde officiële instanties en tegen de milities gebruikt konden worden. Op 17 april 2015 was uw zoon samen met de advocaat naar Habibiya gegaan om een auto te kopen. Nadat uw zoon uit de auto stapte ontplofte er een bom, waarbij de advocaat om het leven kwam en uw zoon een permanente handicap opliep. Uw zoon werd naar het ziekenhuis overgebracht, waarna de onderzoeksofficier die een proces-verbaal had opgesteld u wist te vertellen dat de ontploffing plaatsvond door middel van een kleefbom en de advocaat het doelwit van de aanslag was. U bent ervan overtuigd dat dit was omwille van de corruptiedossiers die de advocaat bezat. Na de aanslag keerden jullie niet terug naar jullie woning in de wijk Binuk, maar gingen jullie daarentegen bij de zus van uw vrouw in de wijk Karrada wonen. Tijdens uw verblijf in Karrada vernam u via uw vroegere bureaus dat jullie woning in Binuk tussen april en juli 2015 tweemaal werd binnengevallen door de milite Saraya Al-Salam.

Omdat uw zoon M. geïsoleerd werd en zijn gezondheid slecht was, besloten uw vrouw samen met hem in mei 2015 naar Turkije te vertrekken. De situatie in Turkije was echter moeilijk, waardoor zij besloten terug te keren naar Irak. In september 2015 vertrok Mahdi andermaal naar Turkije. In de luchthaven van Bagdad, nog voor zijn vertrek, werd hij echter aangehouden op verdenking van vervalsing en vervolgens 21 dagen vastgehouden in de gevangenis van de luchthaven. Omdat de rechter medelijden had met zijn handicap, kon uw zoon op borg vrijkomen. Uiteindelijk slaagde M. er in om een Duits visum te bekomen, waarna hij in november 2016 Irak definitief besloot te verlaten.

Twee weken na het vertrek van uw zoon besloten u en uw vrouw naar jullie woning in Binuk terug te keren. Enkele dagen na jullie terugkeer, op 5 december 2016, was u onderweg toen u opgebeld werd door uw vrouw. Blijkbaar was Saraya Al-Salam jullie huis binnengevallen, hadden zij uw vrouw geslagen en hadden ze gevraagd naar uw zoon M. en de corruptiedossiers. Uw vrouw werd overgebracht naar het ziekenhuis, waarna jullie opnieuw besloten Binuk te verlaten en terug te keren naar Karrada. Vanaf dit moment besloten jullie ook een manier te zoeken om Irak te verlaten. Zo reisde u in totaal twee keer naar Amman, Jordanië, om daar op de Belgische ambassade een aanvraag tot gezinshereniging met uw zoon in te dienen, maar uw aanvraag werd afgewezen. Hoewel het ook niet lukte om via de Duitse ambassade een visum te bekomen, kon u via de Franse ambassade uiteindelijk wel aan een visum geraken.

Op 20 september 2017 verliet u Irak en reisde u met het vliegtuig van Bagdad, met een transitstop in Doha, naar Parijs, Frankrijk. Van Parijs reisde u vervolgens twee dagen later naar België, waar u op 5 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten voor: uw paspoort en het paspoort van uw echtgenote, een enveloppe betreffende uw DHL-postverzending, een politierapport en een gerechtelijk document, een medisch attest en de Belgische gehandicaptenkaart van uw zoon. Eveneens legt u een kopie voor van volgende documenten: gegevens betreffende de afzender van de postverzending en een attest betreffende de handicap van uw kleinzoon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ook te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. U beweert immers dat uw zoon M. op 17 april 2015 het slachtoffer werd van een bomaanslag in Habibya, waarbij de advocaat waarvoor hij werkte overleed, en dat deze aanslag gericht was tegen de betreffende advocaat. Ook geeft u aan dat de advocaat gevisieerd werd door milities, zoals bijvoorbeeld Saraya Al-Salam (CGVS I, p. 9-10 en CGVS II, p. 4-6). Uit de beschikbare informatie kan echter geenszins worden opgemaakt dat de bomaanslag van 17 april 2015 in Habibya gericht was tegen de advocaat waarvoor uw zoon werkte. Daarentegen blijkt uit deze informatie echter dat deze bomaanslag veeleer gericht was tegen een publieke sjiitische plaats en deel uitmaakte van een reeks bomaanslagen die op 17 april 2015 door de Islamitische Staat (IS) gepleegd werden tegen sjiitische doelwitten. In het licht van deze vaststelling is het dan ook geenszins aannemelijk dat de advocaat en uw zoon persoonlijk gevisieerd werden bij deze bomaanslag, maar lijkt het eerder dat zij op het foute moment op de foute plaats waren en jammerlijk genoeg het slachtoffer werden van deze aanslag. Dat u desalniettemin beweert dat uw zoon en de advocaat waarvoor uw zoon werkte doelbewust gevisieerd werden bij deze aanslag, is een uitspraak die niet kan worden gevolgd.

In tweede instantie kan u weinig tot niets zeggen over de corruptiedossiers van de advocaat waarvoor uw zoon Mahdi werkte. Zo weet u enkel dat het gaat over dossiers die verband houden met corruptie en oliecontracten en die gebruikt kunnen worden tegen bepaalde instanties en milities (CGVS II, p. 5). U slaagt er verder niet in om meer details te geven over deze dossiers. Daarenboven blijkt u noch te weten of uw zoon effectief meewerkte aan deze dossiers noch of hij deze dossiers in zijn bezit had gekregen na het overlijden van de advocaat. Het is bijzonder opvallend dat u zo weinig kan vertellen over deze dossiers en de eventuele link met uw zoon. Deze corruptiedossiers vormen immers het kernelement binnen uw asielrelaas, het is nét omwille van deze dossiers dat jullie stellen gevisieerd en bedreigd te worden. Dat u in dit verband nooit bij uw zoon geïnformeerd zou hebben naar meer informatie over deze dossiers en/of zijn betrokkenheid is dan ook volstrekt onbegrijpelijk (CGVS II, p. 5 en 8-9). Aldus ondermijnen uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot deze corruptiedossiers in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verhaal. Van een persoon die zijn thuis, land, familie en vrienden achterlaat kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij weet wat de oorzaak is van zijn problemen of dat hij hier toch minstens meer informatie en duidelijkheid over tracht te krijgen.

Hiernaast geeft u aan dat jullie woning in de wijk Binuk op 5 december 2016 werd binnengevallen door Saraya Al-Salam en dat uw echtgenote hierbij werd geslagen (CGVS I, p. 10 en CGVS II, p. 7-8), maar er zich hierna tot aan uw vertrek uit Irak op 20 september 2017 niets verontrustends meer heeft voorgedaan (CGVS II, p. 9-10). Het is bijzonder merkwaardig dat er na het incident van 5 december 2016 gedurende een periode van meer dan negen maanden niets concreet tegen u werd ondernomen.

Hoewel u beweert dat u en uw vrouw na 5 december 2016 terug naar Karrada waren gegaan en uw belagers jullie daar niet konden vinden (CGVS II, p. 9-10), kan deze uitleg niet overtuigen. U verbleef in Karrada immers gewoon bij uw schoonzus, de zus van uw vrouw, hetgeen bezwaarlijk als schuiladres beschouwd kan worden (CGVS II, p. 6). Redelijkerwijze kan immers verwacht worden dat uw belagers, waaronder een machtige militie zoals Saraya Al-Salam, makkelijk zou kunnen achterhalen wie uw familieleden zijn, waar zij verblijven en zij u ook zouden komen zoeken bij familie vanaf het moment dat u uw eigen woning verlaat. Het dient dan ook geen betoog dat indien uw belagers u daadwerkelijk viseerden en u iets zouden hebben willen aandoen, zij hier na hun laatste dreigement nog meer dan negen maanden de gelegenheid toe hadden gehad. Dat er zich gedurende deze langere periode van negen maanden niets concreets heeft voorgedaan relateert in ernstige mate uw vrees en doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovenstaande argumentatie wordt bovendien versterkt door het gegeven dat de echtgenote van uw zoon M. in de periode tussen diens vertrek uit Irak en haar komst naar België in juni 2017 evenmin nog problemen kende. Redelijkerwijze kan er immers van uitgegaan worden dat indien jullie daadwerkelijk geïdoleerd en bedreigd werden omwille van het werk van M. en de corruptiedossiers die hij mogelijk zou bezitten, uw belagers ook M. zijn vrouw nog zouden viseren en bedreigen mochten de door jullie aangebrachte problemen op de waarheid berusten (CGVS II, p. 11-12).

Voorts lijkt de timing van uw vertrek uit Irak ook hoogst bevreemdend te zijn. Zo geeft u immers aan dat uw problemen reeds op 17 april 2015 begonnen waren, milities meermaals uw oude woning waren binnengevallen en het incident van 5 december 2016 voor jullie de druppel was om Irak te verlaten (CGVS I, p. 9-10 en CGVS II, p. 4-10). Desalniettemin bleef u uiteindelijk nog tot 20 september 2017, meer dan negen maanden na het laatste incident, in Bagdad wonen. Als uitleg hiervoor haalt u aan dat u bezig was uw vertrek voor te bereiden, maar dat uw visumaanvragen voor België en Duitsland telkens afgewezen werden en u uiteindelijk pas kon vertrekken nadat u een Frans visum had kunnen bekomen (CGVS II, p. 10-11). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Redelijkerwijze kan van iemand die beweert in zijn land een vrees voor vervolging en een dringende nood aan (internationale) bescherming te hebben, verwacht worden dat hij zijn land zo snel mogelijk tracht te verlaten en zijn vertrek niet zou laten afhangen van het al dan niet bekomen van een Europees visum. Zo bestaan er immers verschillende alternatieve vertrekmogelijkheden en bestemmingen om uzelf in veiligheid te brengen, hetgeen u bovendien zelf aantoonde door na december 2016 nog meermaals heen-en-weer te reizen tussen Irak en Jordanië (CGVS II, p. 11). Ondanks de door u aangehaalde gebeurtenissen en de door u voorgehouden vrees lijkt uw vertrek uit Irak bijgevolg allesbehalve dringend te zijn geweest. Dat u doelbewust wachtte tot 20 september 2017 alvorens Irak te verlaten relateert in ernstige mate de door u voorgehouden vrees en doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen.

In dit verband dient de aandacht ook gevestigd te worden op het gegeven dat u na december 2016 meermaals heen en weer reisde tussen Irak en Jordanië. Zo blijkt uit uw paspoort en uw verklaringen dat u, ondanks de door u voorgehouden vrees en nood aan (internationale) bescherming, in 2017 twee keer vanuit Irak op legale wijze heen-en-weer naar Jordanië reisde om er op de Belgische ambassade een visum aan te vragen (CGVS II, p. 10-11). Dat u ondanks de door u voorgehouden vrees voor vervolging en vrees om in Irak gedood te worden tot tweemaal toe naar Jordanië reisde en telkens terugkeerde naar Irak is volstrekt onbegrijpelijk. Het door u gestelde gedrag, waarbij u heen-en-weer reisde naar Jordanië, is onverenigbaar met de door u voorgehouden vrees voor vervolging. Dat u bovendien meermaals zonder problemen kon reizen van en naar de luchthaven van Bagdad, terwijl u hiervoor toch verschillende controleposten - bemand door diverse milities - dient te passeren, relateert verder de door u voorgehouden vrees.

Daarnaast doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, na uw vertrek uit Irak verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo heeft u na uw vertrek uit Irak op 20 september 2017 geen navraag meer gedaan naar de problemen die u in Irak gekend zou hebben en eventuele bijkomende ontwikkelingen. U geeft hierbij aan dat u bang bent en iedereen vreest (CGVS II, p. 12). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en die van uw achtergebleven familieleden én relateert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van die problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet verder afbreuk aan de oprechtheid van uw ingeroepen vrees.

Bijkomend dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Wat betreft het gerechtelijk stuk dd. 6 december 2016 en het politieverlag dd. 5 decemebr 2016 dient te worden opgemerkt dat documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Hierbij dient voor de volledigheid nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde van dergelijke documenten is dus zeer gering.

Tot slot haalt u nog aan dat u in België aan uw heup geopereerd diende te worden (CGVS I, p. 3) en u last heeft aan uw dikke darm (CGVS II, p. 13). De door u ingeroepen medische problemen houden geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw identiteit, nationaliteit en de handicap van uw familieleden aan, elementen die momenteel niet ter discussie staan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats.

ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad, Centraal-Irak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot, dat aan uw zonen O. A. (CG 09/17728 en OV 6.511.050) en A.-L. M. S. O. (CG 16/19023 en OV 8.230.872) reeds een internationaal beschermingsstatuut toegekend werd in België, respectievelijk de subsidiaire beschermingsstatus en vluchtelingenstatus, doet niets af aan bovenstaande appreciatie inzake uw individueel verzoek. Er dient immers steeds een individuele beoordeling gemaakt te worden ten aanzien van uw asielmotieven. Volgens deze individuele beoordeling, die hierboven beargumenteerd werd, komt u niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut en evenmin voor het statuut van subsidiaire bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel en op eigen mérites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiiitische van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Najaf, Zuid-Irak, waar u opgroeide in de Hanana-wijk. Gedurende uw kindertijd verhuisde u meermaals tussen Bagdad, Karbala en Najaf. Na uw huwelijk vestigde u zich in Bagdad, waar u in verschillende wijken woonde. Vanaf 2009 woonde u in wijk Binuk, waarna u vanaf 17 april 2015 bij uw zus Amal in de wijk Karrada besloot te verblijven. U heeft een Master Engels behaald aan de Universiteit van Munstansariya in Bagdad en werkte na uw studies ook tot 2015 als lerares. U bent gehuwd met A. L. S. O. F. (CG 17/17279 en OV:8.224.369), hij verblijft eveneens in België en heeft hier samen met u een verzoek om internationale bescherming ingediend. U heeft twee zonen, O. A. (CG 09/17728 en OV 6.511.050) en A.-L. M. S. O. (CG 16/19023 en OV 8.230.872), beiden verblijven momenteel in België. A. werd hier in 2010 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, terwijl M. hier in 2017 erkend werd als vluchteling.

Uw zoon M. was student en werkte deeltijds voor een advocaat. Blijkbaar had deze advocaat enkele belangrijke dossiers in handen, met betrekking tot corruptie inzake oliecontracten, die tegen bepaalde officiële instanties en tegen milities gebruikt konden worden. Op 17 april 2015 was uw zoon samen met de advocaat naar Habibiya gegaan om een auto te kopen. Nadat uw zoon uit de auto stapte ontplofte er een bom, waarbij de advocaat om het leven kwam en uw zoon een permanente handicap opliep. Uw zoon werd naar het ziekenhuis overgebracht, waarna de officier die een proces-verbaal had opgesteld u wist te vertellen dat de ontploffing plaatsvond door middel van een kleefbom en de advocaat het doelwit van de aanslag was. U bent ervan overtuigd dat dit was omwille van de corruptiedossiers die de advocaat bezat. Na de aanslag keerden jullie niet terug naar jullie woning in de wijk Binuk, maar gingen jullie daarentegen bij uw zus Amal in de wijk Karrada wonen. Tijdens uw verblijf in Karrada vernam u via uw vroegere bureaus dat jullie woning in Binuk werd binnengevallen door de milizie Saraya Al-Salam.

Omdat uw zoon M. geïsoleerd werd en zijn gezondheid slecht was, besloot u samen met hem in mei 2015 naar Turkije te vertrekken. In Turkije weigerde de smokkelaar jullie te helpen en kon de operatie van uw zoon ook niet doorgaan, waardoor jullie besloten terug te keren naar Irak. In september 2015 vertrok uw zoon andermaal naar Turkije. In de luchthaven van Bagdad werd hij echter aangehouden op verdenking van vervalsing en vervolgens 21 dagen vastgehouden in de gevangenis van de luchthaven. Omdat de rechter medelijden had met zijn situatie, kon uw zoon met u als borgpersoon vrijkomen. Uiteindelijk slaagde M. er in om een Duits visum te bekomen, waarna hij in november 2016 Irak definitief besloot te verlaten.

Twee weken na het vertrek van uw zoon besloten u en uw echtgenoot naar jullie woning in Binuk terug te keren. Enkele dagen na jullie terugkeer, op 5 december 2016, ging uw echtgenoot naar een medisch centrum en bleef u alleen thuis.

Op een gegeven moment hoorde u stemmen, waarna bleek dat Saraya Al-Salam uw woning opnieuw was binnengevallen. Zij begonnen tegen u te schreeuwen, u uit te schelden en vroegen naar Mahdi en de dossiers. Ook dreigden ze ermee uw echtgenoot te doden en werd u door hen geslagen, waarna u flauwviel. Na dit incident werd u door uw burens naar het ziekenhuis overgebracht, waarna u besloot bij de politie klacht in te dienen en terug bij uw zus in Karrada te gaan wonen. Vanaf dit moment besloten jullie ook een manier te zoeken om Irak te verlaten. Zo reisde uw man naar Amman, Jordanië, om daar op de Belgische ambassade een aanvraag tot gezinshereniging met uw zoon in te dienen, maar die aanvraag werd afgewezen. Hoewel het ook niet lukte om via de Duitse ambassade een visum te bekomen, kon u via de Franse ambassade uiteindelijk wel aan een visum geraken.

Op 20 september 2017 verliet u Irak en reisde u met het vliegtuig vanuit Bagdad, met een transitstop in Qatar, naar Parijs, Frankrijk. Van Parijs reisde u vervolgens naar België, waar u op 5 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming beroept u zich op de documenten die door uw echtgenoot werden voorgelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op dezelfde vluchtmotieven die door uw echtgenoot (A. L. S. O. F. CG 17/17279 en OV 8.224.369) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. De beslissing in hoofdte van uw man is dan ook op u van toepassing, en deze luidt als volgt:

"Er dient na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ook te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. U beweert immers dat uw zoon Mahdi op 17 april 2015 het slachtoffer werd van een bomaanslag in Habibya, waarbij de advocaat waarvoor hij werkte overleed, en dat deze aanslag gericht was tegen de betreffende advocaat. Ook geeft u aan dat de advocaat gevisieerd werd door milities, zoals bijvoorbeeld Saraya Al-Salam (CGVS I, p. 9-10 en CGVS II, p. 4-6). Uit de beschikbare informatie kan echter geenszins worden opgemaakt dat de bomaanslag van 17 april 2015 in Habibya gericht was tegen de advocaat waarvoor uw zoon werkte. Daarentegen blijkt uit deze informatie echter dat deze bomaanslag veeleer gericht was tegen een publieke sjiitische plaats en deel uitmaakte van een reeks bomaanslagen die op 17 april 2015 door de Islamitische Staat (IS) gepleegd werden tegen sjiitische doelwitten. In het licht van deze vaststelling is het dan ook geenszins aannemelijk dat de advocaat en uw zoon persoonlijk gevisieerd werden bij deze bomaanslag, maar lijkt het eerder dat zij op het foute moment op de foute plaats waren en jammerlijk genoeg het slachtoffer werden van deze aanslag. Dat u desalniettemin beweert dat uw zoon en de advocaat waarvoor uw zoon werkte doelbewust gevisieerd werden bij deze aanslag, is een uitspraak die niet kan worden gevolgd.

In tweede instantie kan u weinig tot niets zeggen over de corruptiedossiers van de advocaat waarvoor uw zoon M. werkte. Zo weet u enkel dat het gaat over dossiers die verband houden met corruptie en oliecontracten en die gebruikt kunnen worden tegen bepaalde instanties en milities (CGVS II, p. 5). U slaagt er verder niet in om meer details te geven over deze dossiers. Daarenboven blijkt u noch te weten of uw zoon effectief meewerkte aan deze dossiers noch of hij deze dossiers in zijn bezit had gekregen na het overlijden van de advocaat.

Het is bijzonder opvallend dat u zo weinig kan vertellen over deze dossiers en de eventuele link met uw zoon. Deze corruptiedossiers vormen immers het kernelement binnen uw asielrelaas, het is n  t omwille van deze dossiers dat jullie stellen geviseerd en bedreigd te worden. Dat u in dit verband nooit bij uw zoon geïnformeerd zou hebben naar meer informatie over deze dossiers en/of zijn betrokkenheid is dan ook volstrekt onbegrijpelijk (CGVS II, p. 5 en 8-9). Aldus ondermijnen uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot deze corruptiedossiers in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verhaal. Van een persoon die zijn thuis, land, familie en vrienden achterlaat kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij weet wat de oorzaak is van zijn problemen of dat hij hier toch minstens meer informatie en duidelijkheid over tracht te krijgen.

Hiernaast geeft u aan dat jullie woning in de wijk Binuk op 5 december 2016 werd binnengevallen door Saraya Al-Salam en dat uw echtgenote hierbij werd geslagen (CGVS I, p. 10 en CGVS II, p. 7-8), maar er zich hierna tot aan uw vertrek uit Irak op 20 september 2017 niets verontrustends meer heeft voorgedaan (CGVS II, p. 9-10). Het is bijzonder merkwaardig dat er na het incident van 5 december 2016 gedurende een periode van meer dan negen maanden niets concreet tegen u werd ondernomen. Hoewel u beweert dat u en uw vrouw na 5 december 2016 terug naar Karrada waren gegaan en uw belagers jullie daar niet konden vinden (CGVS II, p. 9-10), kan deze uitleg niet overtuigen. U verbleef in Karrada immers gewoon bij uw schoonzus, de zus van uw vrouw, hetgeen bezwaarlijk als schuiladres beschouwd kan worden (CGVS II, p. 6). Redelijkerwijze kan immers verwacht worden dat uw belagers, waaronder een machtige militie zoals Saraya Al-Salam, makkelijk zou kunnen achterhalen wie uw familieleden zijn, waar zij verblijven en zij u ook zouden komen zoeken bij familie vanaf het moment dat u uw eigen woning verlaat. Het dient dan ook geen betoog dat indien uw belagers u daadwerkelijk viseerden en u iets zouden hebben willen aandoen, zij hier na hun laatste dreigement nog meer dan negen maanden de gelegenheid toe hadden gehad. Dat er zich gedurende deze langere periode van negen maanden niets concreets heeft voorgedaan relativeert in ernstige mate uw vrees en doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovenstaande argumentatie wordt bovendien versterkt door het gegeven dat de echtgenote van uw zoon M. in de periode tussen diens vertrek uit Irak en haar komst naar België in juni 2017 evenmin nog problemen kende. Redelijkerwijze kan er immers van uitgegaan worden dat indien jullie daadwerkelijk geviseerd en bedreigd werden omwille van het werk van M. en de corruptiedossiers die hij mogelijk zou bezitten, uw belagers ook M. zijn vrouw nog zouden viseren en bedreigen mochten de door jullie aangebrachte problemen op de waarheid berusten (CGVS II, p. 11-12).

Voorts lijkt de timing van uw vertrek uit Irak ook hoogst bevreemdend te zijn. Zo geeft u immers aan dat uw problemen reeds op 17 april 2015 begonnen waren, milities meermaals uw oude woning waren binnengevallen en het incident van 5 december 2016 voor jullie de druppel was om Irak te verlaten (CGVS I, p. 9-10 en CGVS II, p. 4-10). Desalniettemin bleef u uiteindelijk nog tot 20 september 2017, meer dan negen maanden na het laatste incident, in Bagdad wonen. Als uitleg hiervoor haalt u aan dat u bezig was uw vertrek voor te bereiden, maar dat uw visumaanvragen voor België en Duitsland telkens afgewezen werden en u uiteindelijk pas kon vertrekken nadat u een Frans visum had kunnen bekomen (CGVS II, p. 10-11). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Redelijkerwijze kan van iemand die beweert in zijn land een vrees voor vervolging en een dringende nood aan (internationale) bescherming te hebben, verwacht worden dat hij zijn land zo snel mogelijk tracht te verlaten en zijn vertrek niet zou laten afhangen van het al dan niet bekomen van een Europees visum. Zo bestaan er immers verschillende alternatieve vertrekmogelijkheden en bestemmingen om uzelf in veiligheid te brengen, hetgeen u bovendien zelf aantoont door na december 2016 nog meermaals heen-en-weer te reizen tussen Irak en Jordanië (CGVS II, p. 11). Ondanks de door u aangehaalde gebeurtenissen en de door u voorgehouden vrees lijkt uw vertrek uit Irak bijgevolg allesbehalve dringend te zijn geweest. Dat u doelbewust wachtte tot 20 september 2017 alvorens Irak te verlaten relativeert in ernstige mate de door u voorgehouden vrees en doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen.

In dit verband dient de aandacht ook gevestigd te worden op het gegeven dat u na december 2016 meermaals heen en weer reisde tussen Irak en Jordanië. Zo blijkt uit uw paspoort en uw verklaringen dat u, ondanks de door u voorgehouden vrees en nood aan (internationale) bescherming, in 2017 twee keer vanuit Irak op legale wijze heen-en-weer naar Jordanië reisde om er op de Belgische ambassade een visum aan te vragen (CGVS II, p. 10-11). Dat u ondanks de door u voorgehouden vrees voor vervolging en vrees om in Irak gedood te worden tot tweemaal toe naar Jordanië reisde en telkens terugkeerde naar Irak is volstrekt onbegrijpelijk. Het door u gestelde gedrag, waarbij u heen-en-weer reisde naar Jordanië, is onverenigbaar met de door u voorgehouden vrees voor vervolging.

Dat u bovendien meermaals zonder problemen kon reizen van en naar de luchthaven van Bagdad, terwijl u hiervoor toch verschillende controleposten - bemand door diverse militieën - dient te passeren, relativeert verder de door u voorgehouden vrees.

Daarnaast doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, na uw vertrek uit Irak verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Zo heeft u na uw vertrek uit Irak op 20 september 2017 geen navraag meer gedaan naar de problemen die u in Irak gekend zou hebben en eventuele bijkomende ontwikkelingen. U geeft hierbij aan dat u bang bent en iedereen vreest (CGVS II, p. 12). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en die van uw achtergebleven familieleden én relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van die problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet verder afbreuk aan de oprechtheid van uw ingeroepen vrees.

Bijkomend dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Wat betreft het gerechtelijk stuk dd. 6 december 2016 en het politieverslag dd. 5 december 2016 dient te worden opgemerkt dat documenten in het kader van een asielaanvraag enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielaanvraag kracht bij te zetten. Gezien de hierboven reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Hierbij dient voor de volledigheid nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde van dergelijke documenten is dus zeer gering.

Tot slot haalt u nog aan dat u in België aan uw heup geopereerd diende te worden (CGVS I, p. 3) en u last heeft aan uw dikke darm (CGVS II, p. 13). De door u ingeroepen medische problemen houden geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw identiteit, nationaliteit en de handicap van uw familieleden aan, elementen die momenteel niet ter discussie staan."

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.*

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiïeten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad, Centraal-Irak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot, dat aan uw zonen O. A. (CG 09/17728 en OV 6.511.050) en A.-L. M. S. O. (CG 16/19023 en OV 8.230.872) reeds een internationaal beschermingsstatuut toegekend werd in België, respectievelijk de subsidiaire beschermingsstatus en vluchtelingenstatus, doet niets af aan bovenstaande appreciatie inzake uw individueel verzoek. Er dient immers steeds een individuele beoordeling gemaakt te worden ten aanzien van uw asielmotieven. Volgens deze individuele beoordeling, die hierboven beargumenteerd werd, komt u niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut en evenmin voor het statuut van subsidiaire bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel en op eigen mérites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoekers vragen in hoofddorde erkend te worden als vluchteling, ten subsidiaire titel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en in volkomen subsidiaire orde, de bestreden beslissingen nietig te verklaren en de dossiers voor bijkomend onderzoek naar het CGVS terug te sturen.

De Raad stelt vast dat het verzoek om internationale bescherming van tweede verzoekster integraal gebaseerd is op de vluchtmotieven die door haar echtgenoot werden aangehaald en dat het verzoekschrift slechts middelen bevat die voor beide verzoekers worden opgeworpen en er geen afzonderlijke middelen in hoofde van één van beide verzoekers worden opgeworpen. Hierna worden de middelen opgeworpen door de verzoekende partijen en de motieven opgenomen in de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal samen behandeld door de Raad.

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag, artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, evenals van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekers voeren aan dat, niettegenstaande zij tweemaal werden gehoord door verwerende partij, deze laatste geen tegenstrijdigheden in hun verklaringen kon ontdekken. Zij wijzen er op dat, wat betreft hun verzoek om als vluchteling erkend te worden, hun vrees voor toekomstige vervolging evenals de vervolging die zij vroeger hebben ondergaan gebaseerd is op de vrees voor vervolging van hun zoon, die op grond van dezelfde motieven door de commissaris-generaal erkend werd als vluchteling en dat hun zoon destijds vermeldde dat de vervolgingen waarvan hij het slachtoffer werd, ook zijn ouders en zijn echtgenote “beoogden”.

Daar waar hun schoondochter via gezinshereniging naar België kon komen, was dat niet het geval voor de verzoekende partijen. Volgens verzoekende partijen kan de commissaris-generaal niet redelijkerwijs die vrees voor vervolging in twijfel trekken, *“voor zover zij deze zelfde vrees geloofwaardig achtte wat betreft de zoon van verzoekers, door hem de vluchtelingenstatus toe te kennen”*. Dit heeft volgens verzoekende partijen ook een invloed op de bewijslast. Hoewel zij erkennen dat deze bij de verzoekende partijen ligt *“moet tegenpartij in casu ook de reden moet motiveren waarom zij van haar eerste beslissing afstand wil nemen en waarom zij tenslotte de vervolgingen waarvan zowel verzoekers als hun zoon het slachtoffer zijn geweest in twijfel trekt en op grond waarvan zij aan deze laatste nochtans de vluchtelingenstatus erkende”*.

Verzoekers erkennen dat zij niet werden lastiggevallen in de periode tussen 5 december 2016, de dag waarop zij het laatst het voorwerp waren van agressie en 20 september 2017, dag waarop zij naar België vertrokken maar stellen dat in de Irak geen enkel document van de burgerlijke stand geïnformatiseerd is en dat het in dergelijke context niet mogelijk is voor de milities of zelfs de autoriteiten om een specifieke persoon terug te vinden of zelfs een familieband vast te stellen. Bijgevolg was het dus perfect mogelijk voor hen om bij de zus van tweede verzoekster veilig ondergedoken te leven.

Voorts stellen zij dat eerste verzoeker zich voor korte periodes naar Jordanië kon begeven via de luchthaven die onder controle staat van de autoriteiten, waarmee hij geen problemen heeft, maar dat hij enkel problemen heeft met de sjiiitische milities. Verder verwijten verzoekers de commissaris-generaal een *“vooropgezette mening”* wat de betreft de door hen voorgelegde documenten, nu het om documenten gaat die afkomstig zijn van de autoriteiten en het relaas van verzoekers bevestigen.

Tenslotte verwijzen verzoekers naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) van 8 december 2016 waarin wordt gesteld dat, omwille van het verhoogde geweld in Bagdad voorzichtigheid geboden is bij de behandeling van asielaanvragen van mensen uit Bagdad, *a fortiori* aanvragen van burgers die van oorsprong soenniet zijn of met hen worden gelijkgesteld.

In een tweede middel met betrekking tot de subsidiaire bescherming voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag, artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, evenals van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Vooreerst wijzen verzoekers er op dat de bestreden beslissingen zelf aangeven dat het geweld in de provincie Bagdad sinds 2016 is toegenomen en dat de daders van dergelijke aanvallen zowel IS als de sjiiitische milities zijn. Aan de hand van de volgens verzoekende partijen 5 criteria die door het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) zijn ontwikkeld *“om de mate van willekeurig geweld te begroten”*, argumenteren verzoekers dat de actuele toestand in Bagdad overeenstemt met het begrip willekeurig geweld zoals neergelegd in artikel 48/4 § 2, c) en zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie en het EHRM.

Wat betreft de impact van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Bagdad op de burgers verwijzen verzoekers naar een arrest van het UK Upper Tribunal van 13 november 2012 waarin wordt gesteld dat willekeurige bombardementen en beschietingen *“can properly be regarded as indiscriminate in the sense that, albeit they may have specific or general targets, they inevitably expose the ordinary civilian who happens to be at the scene to what has been described in argument as collateral damage. By specific targets, we refer to individuals or gatherings of individuals such as army or police officers. The means adopted may be bombs, which can affect others besides the target, or shootings, which produce a lesser but nonetheless real risk of collateral damage”*. Een lijst van incidenten gerapporteerd in krantenartikelen van 2016 en het feit dat het CGVS in de COI focus van augustus 2016 en in die van februari 2017 vaststelt dat het geweld in augustus 2016 nog toenam, toont volgens verzoekers aan dat het CGVS erkent dat *“de situatie nog erger is dan de situatie die hierboven vermeld staat”*. Verzoekers wijzen ook op het feit dat op de dag waarop hun beroep werd ingediend 32 personen zijn omgekomen door een zelfmoordaanslag in Bagdad.

Vervolgens betogen verzoekers dat gezondheidszorg niet beschikbaar is in Irak en verwijst daarvoor naar een artikel van 8 juli 2016 op de website *“Informed Comment”* dat op zijn beurt verwijst naar een rapport van de Wereldgezondheidsorganisatie en naar een artikel van Artsen Zonder Grenzen van 9 juni 2015. Ook wordt de COI Focus van 6 oktober 2015 geciteerd waaruit volgens de verzoekers blijkt dat *“de gezondheidszorgen in de provincie Bagdad dus duidelijk noch beschikbaar noch toegankelijk zijn”*.

Ook toegang tot onderwijs is volgens de verzoekers “rampzalig” wat moet blijken uit een verslag van UNICEF van 3 november 2015 en de website “Education cluster.net”.

Daar waar volgens de verzoekers het CGVS Bagdad als een functionele stad beschouwt, wijzen zij er op dat de inwoners van Bagdad talrijke betogingen georganiseerd hebben tegen de frequente stroomstoringen en hun nood aan water en medische zorgen kenbaar maken en dat “sinds enige tijd betogingen op het Tahrirplein georganiseerd worden om de tekortkomingen van de staat onder de aandacht te brengen”. Volgens hen is er, wat Bagdad betreft, sprake van een “failed state”.

Tenslotte wat betreft het gebruikte wapentype, wijzen verzoekers er op dat het gaat om autobommen, ambachtelijke bommen en zelfmoordterroristen gaat en dat deze wapens “het voorzorgsprincipe, zoals geformuleerd door artikel 57 van het Aanvullend Protocol 1 aan de Verdragen van Geneve van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van burgers in oorlogstijd niet naleven”. Nog volgens verzoekers moeten de strijders volgens dit beginsel de collaterale schade, hetzij burgerslachtoffers zoveel mogelijk beperken en is dit beginsel in niet-internationale gewapende conflicten van toepassing. Hoewel verzoekers erkennen dat “het in de huidige toestand niet om regels van internationaal humanitair recht gaat, [staan] de hierboven vermelde beginselen en regels [toe] een licht te werpen op het type vereiste wapens om het begrip willekeurig geweld te vervullen”.

Verzoekers wijzen, met verwijzing naar de COI Focus “Irak la situation sécuritaire à Bagdad”, van 31 maart 2016 er nog op dat “de wapens, om reden van hun aard zelf, maar ook om reden van de plek waar zij geplaatst worden duidelijk als doel hebben de burgerlijke bevolking te doden” en concluderen hieruit dat “het begrip van willekeurig geweld, dat naar het type gebruikte wapens vermeldt, duidelijk vervuld is”.

Wat de toepassing van de sliding scale volgens het Elgafaji arrest van het HvJ betreft, stellen verzoekers dat hiermee geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissingen en dat het CGVS zich baseert inclusief in de COI focus van februari 2017, op bronnen daterend van 2015 om te argumenteren dat Bagdad functioneert, de scholen toegankelijk en gezondheidszorgen beschikbaar zijn enz., terwijl “alleen de bronnen van 2016 de verergering van de huidige toestand uitdrukkelijk vaststellen”. Verzoekers besluiten dat zij “zich baseren op recente documenten om aan te tonen dat de veiligheidssituatie in de provincie BAGDAD thans achteruit gaat, dat de gezondheidszorgen, de hygiëne en de scholen thans niet meer toegankelijk zijn en [d]at bijgevolg duidelijk is dat provincie BAGDAD zich thans bevindt in een situatie van willekeurig geweld zoals beoogd door artikel 48/4 § 2 c)”.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift geen stukken toe.

2.2.2. Ter terechtzitting van 6 december 2019 legt verzoeker door middel van een aanvullende nota een document neer van het Hof van Assisen in Al Rusafa dd. 18 juli 2019, vergezeld van een vertaling in het Nederlands. Ter terechtzitting van 13 januari 2020 legt verzoeker nogmaals hetzelfde document neer en een aanvullende nota dd. 13 januari 2020 met betrekking tot het gehoorverslag van de zoon van verzoekers.

2.2.3. Verwerende partij legt op 9 december 2019 in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet op vraag van de Raad door middel van een aanvullende nota de notities van het persoonlijk onderhoud met de zoon van verzoekers neer. Verwerende partij legt op 8 januari 2020 eveneens een aanvullende nota neer waarin een internetlink is opgenomen naar “UNHCR: International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq” van mei 2019 en “EASO: Country Guidance note: Iraq” van juni 2019.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollège bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedure richtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 §3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatie richtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatie richtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatie richtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatie richtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen.

De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen (RvV, X/AV, nr. 195 228 van 20 november 2017).

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven “indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”.

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3 § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

2.4.2. Het asielrelaas van verzoekers kan worden samengevat als volgt. Verzoekers zoon studeerde rechten en werkte in 2014 en 2015 tegelijk voor een advocaat die een aantal corruptiedossiers behandelde die hij wou overmaken aan het comité corruptiebestrijding. Op 17 april 2015 ging hun zoon met de advocaat een auto kopen en werd een aanslag op de advocaat gepleegd die hem het leven kostte. Hun zoon werd zwaargewond en werd overgebracht naar het ziekenhuis waar hij 7 dagen verbleef. Verzoekende partijen vernamen van de onderzoeksofficier dat de advocaat het doelwit van de bomaanslag was en waren bezorgd om de veiligheid van hun zoon. Zij brachten hem over naar de zus van tweede verzoekster in Karrada. Omdat zij hoorden van hun burens dat de mensen die verantwoordelijk waren voor de bomaanslag twee keer bij hun huis waren gekomen, besloten verzoekers dat hun zoon het land uit moest en dat zij in Karrada zouden blijven. De zoon van verzoekers, die in een rolstoel zat, kon pas na verschillende pogingen, waarbij hij ook 21 dagen werd vastgehouden op de luchthaven, Irak voorgoed verlaten in november 2016 en werd uiteindelijk als vluchteling erkend in België in 2017. Twee weken na het vertrek van hun zoon beslisten verzoekers om terug te keren naar hun huis en stelden ze vast dat het overhoop was gehaald. Op 5 december 2016 ging eerste verzoeker op controle in het ziekenhuis. Toen hij in het ziekenhuis was viel een groep mensen van Saray al Salam hun huis binnen.

Ze sloegen tweede verzoekster en vroegen naar hun zoon en de corruptiedossiers. Tweede verzoekster werd door burens naar het ziekenhuis gebracht en contacteerde eerste verzoeker telefonisch. Eerste verzoeker diende een klacht in bij de politie en beiden gingen terug naar de zus van tweede verzoekster in Karrada. Na mislukte pogingen om een visum te bekomen bij de Belgische en Duitse ambassade in Jordanië, konden verzoekers uiteindelijk een visum bekomen op de Franse ambassade en hebben ze op 5 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming ingediend in België.

2.4.3. Op basis van grondige analyse van het administratief dossier stelt de Raad het volgende vast. Vooreerst merkt de Raad op dat voor beide verzoekers tweemaal een gehoor werd georganiseerd in april 2018 en juni 2019 waarin zij beiden uitgebreid zijn ondervraagd over zowel hun reisroute, de aanslag waarbij hun zoon ernstig werd gewond, de manier waarop hun zoon het land heeft kunnen verlaten en de opeenvolgende incidenten die zij hebben meegemaakt en hen ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat hun afzonderlijke verklaringen coherent en consistent zijn en dat ook de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissingen geen tegenstrijdigheden aanhaalt noch in verzoekers' afzonderlijke verklaringen, noch tussen hun respectievelijke verklaringen.

In de bestreden beslissingen wordt het asielrelaas van verzoekers vooral als ongeloofwaardig bestempeld op basis van bepaalde handelingen of reacties van verzoekers die naar de mening van de commissaris-generaal als onlogisch of bevreemdend worden beschouwd, terwijl anderzijds de commissaris-generaal het niet aannemelijk acht dat de aanslag op 17 april 2015 gericht was tegen de advocaat waarvoor verzoekers zoon werkte op dat ogenblik. Volgens de commissaris-generaal toont landeninformatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier (Info aanslag 17/04/2015) aan dat de aanslag past in een reeks aanslagen op die datum gepleegd door Islamitische Staat tegen sjiiitische doelwitten. Zo verwijt de commissaris-generaal verzoekers dat zij weinig of niets kunnen vertellen over de corruptiedossiers van de bewuste advocaat en dat zij zich hierover nooit geïnformeerd zouden hebben bij hun zoon.

De Raad stelt vast dat eerste verzoeker in het gehoorverslag, wat betreft de corruptiedossiers toelicht dat het om aardolie ging en dat daarbij zowel sjiiitische als soennitische milities betrokken geweest zijn (gehoorverslag echtgenoot I, p. 11). Hoewel hij weliswaar geen details kan verstrekken over de politici die hierbij betrokken zouden zijn geweest, stelt hij ook in het tweede gehoor dat het om oliecontracten ging (gehoorverslag echtgenoot II, p. 5). Waar de commissaris-generaal het volstrekt onbegrijpelijk vindt dat eerste verzoeker zich niet meer heeft geïnformeerd bij zijn zoon over deze dossiers, stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoekers coherent en consistent zijn en alvast geen gesolliciteerd karakter hebben. Verder stelt de Raad vast dat tweede verzoekster verklaarde dat de advocaat de corruptiedossiers wou overmaken aan het comité corruptiebestrijding en dat hun zoon hen had gezegd dat hij bedreigd was maar dat hij zijn vader niet bezorgd wou maken omdat hij ziek was (gehoorverslag I echtgenote, p. 7), wat de gebrekkige kennis van verzoekers over de inhoud van de dossiers deels kan verklaren. Bovendien stelt tweede verzoekster tijdens het eerste gehoor dat hun zoon *"ook voorbeelden van die dossiers aan jullie heeft gegeven, dossiers over fictieve bedrijven, over grootgeld, die mensen hebben goede banden binnen de overheid"* (gehoorverslag I echtgenote, p. 10).

Waar de commissaris-generaal het ongeloofwaardig vindt dat er zich in een periode van negen maanden na het incident op 5 december 2016 geen verdere incidenten hebben voorgedaan, verklaren verzoekers dat zij zijn ondergedoken bij de zus van tweede verzoekster in Karrada en dat de militie die verzoekster had bedreigd in haar huis, niet zo sterk aanwezig was in Karrada (gehoorverslag I echtgenote, p. 14) en dat het niet geweten was dat verzoekers in Karrada verbleven. De Raad stelt vast dat dergelijke verklaring minstens plausibel kan zijn en dat de stelling van de commissaris-generaal, met name dat *"indien uw belagers u daadwerkelijk viseerden en u iets zouden hebben willen aandoen, zij hier na hun laatste dreigement nog meer dan negen maanden de gelegenheid toe hadden gehad"* het ongeloofwaardig karakter van hun verklaring op zich niet aantoon, nu de commissaris-generaal hiermee enkel vaststelt dat die mogelijkheid er was gedurende die periode en de afwezigheid van incidenten in die periode op zich niet aantoon dat verzoekers niets te vrezen hadden van de militie die verzoekers zoon had bedreigd.

Wat betreft de beoordeling van de timing van hun vertrek uit Irak en het feit dat zij alles in het werk gesteld hebben om op legale wijze Irak te verlaten, i.p.v. gebruik te maken van *"alternatieve vertrekmogelijkheden en bestemmingen om uzelf in veiligheid te brengen"* zoals gesteld in de bestreden beslissingen, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaren dat hun gevorderde leeftijd en de handicap van verzoeker dit onmogelijk maken (gehoorverslag II verzoekster, p. 7).

De Raad stelt vast dat zowel de gevorderde leeftijd van verzoekers als het medische probleem van eerste verzoeker een redelijke verklaring kan betekenen voor het feit dat verzoekers verkozen geen beroep te doen op smokkelaars en de risico's die dergelijke *“alternatieve vertrekmogelijkheden”* inhouden.

Wat betreft de bomaanslag op 17 april 2015, waardoor hun zoon zwaargewond geraakte en de directe aanleiding van de door hen aangehaalde vluchtmotieven, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat hun zoon op grond van deze feiten als vluchteling erkend werd door de commissaris-generaal in 2017 en dat de aanwezigheid van verzoekers zoon bij de bomaanslag en de feiten zelf niet in twijfel zijn getrokken door de verwerende partij. Aangezien de commissaris-generaal in hoofde van de zoon van verzoekers de feiten die ten grondslag lagen voldoende ernstig acht om hem als vluchteling te erkennen, kan hij niet op goede gronden zonder meer voorhouden dat het niet aannemelijk is dat de advocaat en hun zoon persoonlijk geïnterviewd werden, zoals verzoekers verklaren. Verzoekers merken in hun verzoekschrift terecht op dat *“tegenpartij redelijkerwijs de vrees voor vervolging van verzoekers niet in twijfel mag trekken, voor zover zij dezelfde vrees geloofwaardig achtte wat betreft de zoon van verzoekers, door hem de vluchtelingenstatus toe te kennen”* en dat *“tegenpartij in casu ook de reden moet motiveren “waarom zij tenslotte de vervolgingen waarvan zowel verzoekers als hun zoon het slachtoffer zijn geweest in twijfel trekt en op grond waarvan zij aan deze laatste nochtans de vluchtelingenstatus erkende”*. Waar de gemachtigde van de commissaris-generaal ter terechtzitting van 6 december 2019 stelt dat niet wordt betwist dat de zoon van verzoekers het slachtoffer was van een bomaanslag, maar dat het niet aannemelijk is dat de advocaat en hun zoon persoonlijk geïnterviewd werden bij deze aanslag en dat de zoon van verzoekers is erkend als vluchteling omwille van de algemene religieuze context in Irak in die periode, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen hieromtrent enkel stellen dat uit de beschikbare informatie *“[blijkt] dat deze bomaanslag veeleer gericht was tegen een publieke sjiitische plaats en deel uitmaakte van een reeks bomaanslagen die op 17 april 2015 door Islamitische Staat (IS) gepleegd werden tegen sjiitische doelwitten”* en niet verwijst naar de algemene religieuze context in Irak in die periode.

De Raad stelt vast dat uit de landeninformatie blijkt dat Iraq Body Count een dodelijke aanslag door een bomauto bij een autodealer in Habibiya heeft geregistreerd op 17 april 2015, maar dat verder geen persoonlijke of demografische informatie gerapporteerd werd over de personen die bij deze aanslag omkwamen, noch over de actoren die verantwoordelijk waren voor deze aanslag. Hoewel de landeninformatie bijgebracht door het CGVS en opgenomen in het administratief dossier inderdaad aantoonde dat er op die dag verschillende aanslagen werden gepleegd door Islamitische Staat, blijkt hieruit niet noodzakelijk dat de aanslag in Habibiya ook door Islamitische Staat werd gepleegd, zeker nu in andere artikels, zoals *“Islamic State claims Bombing Near US Consulate in Erbil”* van 17 april 2015 eveneens opgenomen in het administratief dossier (stuk 17) melding wordt gemaakt van *“a series of bombings ripped through Baghdad on Friday targeting public places and killing at least 29 people”* (eigen vertaling: een reeks bomaanslagen vond plaats in Bagdad op vrijdag, die vooral openbare plaatsen viseerden en waarbij tenminste 29 mensen omkwamen) en wat de verantwoordelijken betreft enkel wordt gesteld dat *“Islamic State has taken credit for similar attacks in the past, especially those targeting Shiites, as well as Iraqi security forces and government buildings”* (eigen vertaling: Islamitische Staat heeft gelijkaardige aanslagen in het verleden opgeëist, in het bijzonder diegene die Sjiïeten viseren, zowel als de Iraakse veiligheidsdiensten en regeringsgebouwen). De Raad stelt vast dat in dit artikel vooral wordt verwezen naar het feit dat Islamitische Staat in het verleden dergelijke aanslagen tegen onder meer Sjiïeten heeft opgeëist maar dat geen uitsluitel wordt gegeven over het feit dat Islamitische Staat ook achter de bomaanslag in Habibiya zat op 17 april 2015. Bovendien wordt in het artikel van Radio Free Europe *“Bombings Kill Dozens in Baghdad, Erbil”*, van 17 april 2015, opgenomen in het administratief dossier (stuk 17) dat volgens een monitoring organisatie de aanslag in Erbil werd opgeëist door Islamitische Staat maar dat deze claim niet kon bevestigd worden door onafhankelijke bronnen; terwijl het artikel zich niet uitspreekt over wie verantwoordelijk is voor de aanslagen in Bagdad waarvan het melding maakt, waaronder *“the deadliest of the attacks came when a car bomb went off inside a car dealership in the Shi’ite neighbourhood of Habibiya in eastern Baghdad, killing 15 people and wounding 26 others, police said.”* (eigen vertaling: de dodelijkste van de aanslagen vond plaats wanneer een bomauto ontplofte in een autodealer in de Sjiïtische wijk van Habibiya in Oost-Bagdad waarbij 15 personen gedood werden en 26 andere gewond, zei de politie). Naar het oordeel van de Raad blijkt uit de informatie in het administratief dossier niet eenduidig dat alle aanslagen gepleegd op 17 april 2015 in Bagdad het werk zijn van Islamitische Staat noch dat zij allen sjiitische publieke plaatsen viseerden.

Daaruit volgt dat de stelling van de verzoekende partijen, met name dat de bomaanslag de advocaat viseerde waarvoor hun zoon werkte, en dat zij omwille van de professionele relatie van hun zoon met de advocaat in kwestie en het onderzoek naar de corruptiedossiers vervolgd werden en hiertegen geen bescherming kregen van de Iraakse overheid niet zomaar kan worden afgedaan als niet aannemelijk.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van de zoon van verzoekers op het CGVS, neergelegd in de aanvullende nota van verwerende partij van 9 december 2019 blijkt, zoals opgemerkt door de verzoekers in hun aanvullende nota van 13 januari 2020 dat de verklaringen van hun zoon consistent zijn met hun eigen verklaringen met betrekking tot het verblijf van beide verzoekers in Karrada en hun vertrek uit het huis in Binuk na de aanslag op 17 april 2015. De Raad stelt verder ook vast dat geen fundamentele tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen de verklaringen van hun zoon en hun eigen verklaringen met betrekking tot de aanslag waarvan hun zoon het slachtoffer was en de daaropvolgende gebeurtenissen. Bovendien stelt de Raad vast dat uit de analyse van de notities van het persoonlijk onderhoud op basis waarvan de zoon van verzoekers werd erkend als vluchteling blijkt dat de protection officer die het interview afnam niet in twijfel trekt dat hij het slachtoffer is geweest van een aanslag maar dat hij wel twijfels heeft over zijn verklaringen inzake de corruptie en deze twijfel ook expliciet uit t.o.v. de zoon van verzoekers op het einde van het persoonlijk onderhoud waar hij stelt dat het twee kanten op kan: *“Ofwel zeggen ze: u was slachtoffer van het geweld en we geven het voordeel van de twijfel. Ofwel zeggen ze: u moet maar zeggen hoe het zit, we hebben er geen zicht op. En dan wordt het een weigering.”* (gehoorverslag CGVS zoon van verzoekers, p. 21). In hun aanvullende nota van 13 januari 2020 benadrukken verzoekers dat uit de notities van hun respectievelijke persoonlijk onderhoud en dat van hun zoon blijkt dat hun verzoek is gebaseerd op dezelfde gronden als dat van hun zoon.

De Raad stelt vast dat verzoekers' zoon werd erkend als vluchteling in 2017, terwijl een andere zoon van verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in 2010 en dat beslissing van de commissaris-generaal waarbij de vluchtelingenstatus aan de verzoeker wordt toegekend, niet gemotiveerd wordt. Tegelijk stelt de Raad vast dat de verklaringen van de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoekers' zoon suggereren dat de commissaris-generaal bij het toekennen van de vluchtelingenstatus aan deze laatste het voordeel van de twijfel heeft toegepast. De Raad stelt vast dat verzoekers een oprechte inspanning hebben geleverd om hun verzoek om internationale bescherming te staven, dat zij alle relevante elementen waarover zij beschikken hebben voorgelegd, dat er geen tegenstrijdigheden in hun verklaringen werden vastgesteld, dat hun verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden, dat verzoekers hun verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk na aankomst in België hebben ingediend en dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekers is komen vast te staan. Op basis van deze overwegingen besluit de Raad dat de cumulatieve voorwaarden vermeld in artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn en dat de algemene geloofwaardigheid - mede in het licht van het feit dat aan hun zoon omwille van dezelfde feiten, erkend is als vluchteling - is komen vast te staan. Vermits de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht dezelfde zijn als diegene op basis waarvan hun zoon de vluchtelingenstatus werd toegekend, is de Raad van oordeel dat ook in hun hoofde het voordeel van de twijfel moet worden toegepast.

De Raad merkt tenslotte op dat eerste verzoeker ter terechtzitting, bevestigt van sjiitische origine te zijn en dat tweede verzoekster bevestigt dat volgens haar er geen verschil is tussen sjiieten en soennieten, wat overeenstemt met hun verklaringen tijdens hun persoonlijk onderhoud en dat zij ter terechtzitting tweemaal werden bijgestaan door een advocaat die *loco* de indiener van het verzoekschrift optrad. De Raad beschouwt de bewering in het verzoekschrift als zouden zij beiden Soennieten zijn dan ook als een materiële fout in het verzoekschrift van hun advocaat die geen ander licht werpt op de hierboven gedane vaststellingen inzake het onderzoek van de vluchtelingenstatus.

In hoofde van beide verzoekers wordt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET